Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 202 (1952) ♦ Середа, 21 жовтня 1998 року ♦ Ціна договірна

ТРИ УМОВИ — ціна кредиту на валютному ринку

Європейський Союз може надати Україні перший транш кредиту на підтримку платіжного балансу обсягом 50 млн. екю (60,6 млн. доларів) вже до кінця поточного року, повідомив на прес-конференції в Нацбанку України директор II Директорату ЄС Джолі Діксон.

За його словами, практичні питання надання кредиту на підтримку платіжного балансу загальним обсягом 150 млн. екю (181,8 млн. доларів) обговорюються на переговорах ЄС і уряду України за участю НБУ, що проходять у Києві.

(Закінчення на 8-й стор.).

Парламентська хроніка

Що за «комерційною таємницею»?

Ранкове та денне засідання 20 жовтня

Як завжди, перші тридцять хвилин було відведено на оголошення депутатських запитів та заяв, і саме тут стався «вибух» місцевого значення. А саме: у своєму виступі лідер фракції комуністів Петро Симоненко зазначив, що Кабінет міністрів не подав на розгляд сесії плану соціально-економічного розвитку та проекту бюджету до 15 жовтня, як належить за Конституцією. А надворі — вже 20 жовтня... Коли уряд спроможеться подати ці доленосні для держави документи — ніхто не знає. А без цього робота Верховної Ради в основному втрачає сенс. Виходячи з цього очевидного факту, наголосив Петро Симоненко, фракція комуністів не може бути присутньою у сесійному залі, доки Кабмін не виконає свого конституційного обов'язку.

(Закінчення на 2-й стор.).

Програма національного відродження чекає підтримки «знизу»

Голова Верховної Ради Олександр Ткаченко зустрічався з головами обласних, міських і районних рад у Академії державного управління при Президентові України. У виступі глава парламенту закликав присутніх «організувати рішучий рух для підтримки національної програми відродження «знизу». Він повідомив, що вже створено спеціальну раду експертів з вітчизняних учених для розробки її основних положень. Олександр Ткаченко вважає, що необхідно «трансформувати політику реформ у політику раціональних економічних дій».

(Закінчення на 2-й стор.).

Тема та сама: криза

Відбулася телефонна розмова Президента України Леоніда Кучми та Президента Росії Бориса Єльцина.

Як повідомляє прес-служба глави Української держави, президенти схвалили рішення урядів провести засідання спільної антикризової групи 23 жовтня в Москві. Йшлося також про необхідність розроблення та здійснення додаткових заходів, спрямованих на усунення труднощів, які виникають у розвитку економічного співробітництва.

Окрім того, президенти обмінялися думками щодо підготовки зустрічі російських та українських підприємців, яку заплановано провести 30 жовтня у Харкові.

Бюджетний марафон з дефіцитом

Під час прийняття держбюджету-99 основна дискусія в сесійному залі загостриться навколо параметрів бюджетного дефіциту, — переконаний перший заступник Голови Верховної Ради України Адам Мартинюк.

(Закінчення на 8-й стор.).

Тамаз ЛОМСАДЗЕ,
«Голос України» (з Тбілісі)

Заколотники думали: навчання йдуть

Воєнний заколот у Грузії було придушено. Щоб не допустити великого кровопролиття, головному призвідникові Акакію Еліаві та його найближчому оточенню було надано можливість залишити Сенакі. Решта учасників заколоту здалася урядовим військам.

Колишній генерал Еліава — людина досить відома в Грузії. Свого часу він очолював охорону Звіада Гамсахурдіа і, кажуть, був йому безмежно відданий. Тож немає нічого дивного в тому, що, коли Гамсахурдіа було усунуто від влади, Еліаву ув'язнили. А після звільнення він очолив озброєне угруповання і кілька років переховувався в лісах Аджарії.

(Закінчення на 4-й стор.).

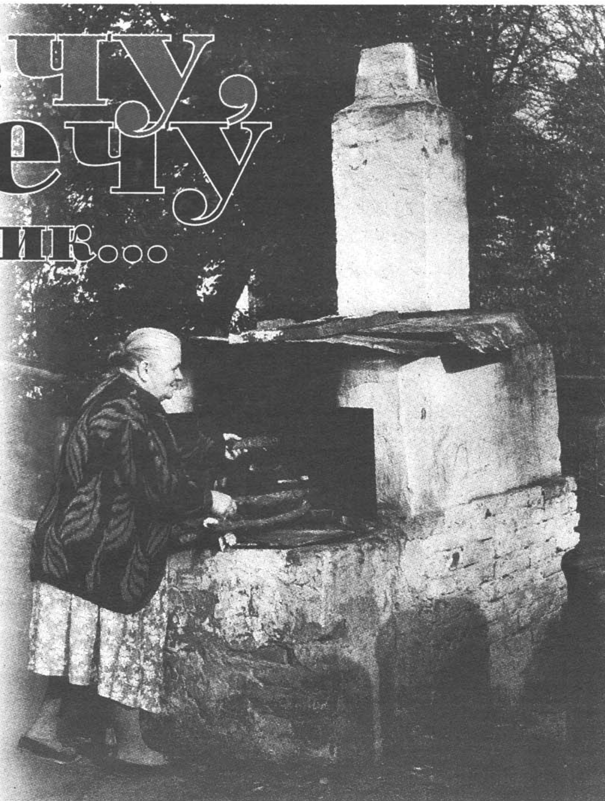
Метастази трагедії

Міністерство охорони здоров'я України відзначає у дітей зростання захворювань на рак щитовидної залози, викликаних наслідками аварії на Чорнобильській АЕС.

Як повідомив агенції «Інтерфакс-Україна» міністр охорони здоров'я Андрій Сердюк, нині цей страшний діагноз зафіксований у 1030 дітей. Ще недавно, зазначив він, таких маленьких хворих було 800—900.

На переговорах із заступником Генерального секретаря ООН з гуманітарних питань Сергіо Вілейро де Мелло, що відбулися нещодавно, українська сторона обговорила реалізацію в нашій країні програм під егідою ООН, пов'язаних із ліквідацією наслідків Чорнобильської катастрофи. Програма «Ліквідатор» з лікування та профілактики онкологічних захворювань у ліквідаторів аварії на ЧАЕС передбачає виділення Україні 2,5 млн. доларів.

Печу, печу хлібчик...

Пам'ятаєте, дорослі дяді і тьоті, казкового віршика, що вчили в дитинстві: «Печу, печу хлібчик, дітям на обідчик. Меншенькому — менший, більшенькому — більший. Шусть у піч!»?

Усі ми цей віршик вчили. Нарешті — довчилися... Для дорослих і дітей восьмиквартирного житлового будинку, що розташований у центрі містечка Рожище Волинської області, така ситуація — далека від казки. У вимурованій на подвір'ї печі, справді, люди печуть хліб, коржі, млинці, короваї, готують їжу... І не вряди-годи, а кожен день.

(Закінчення на 5-й стор.).

P.S.

- Сьогодні в Одесі відбудеться засідання Ради міністрів транспорту держав—учасниць СНД.
- У столичному Національному виставковому центрі проходить 5-та міжнародна виставка «Будинок мрії».
- У процесі закриття в Україні перебуває 36 шахт.
- На Запорізькій АЕС відбуваються навчання з безпеки роботи атомних станцій.
- Від приватизації в бюджет країни надійшло лише 360 млн. грн. за річного плану 1,1 млрд. грн.

Офіційно

Програма національного відродження...

(Початок на 1-й стор.).

Голова Верховної Ради поінформував присутніх, що парламент найближчим часом повинен прийняти закон про держадміністрації (на який Президент наклав вето), а також закони про комунальну власність і про адміністративно-територіальний устрій України.

О. Ткаченко торкнувся і деяких питань приватизації, зокрема, висловився за необхідність «переглянути і, можливо, реприватизувати великі підприємства». Земля промислового призначення, на думку глави парламенту, у жодному разі не повинна стати предметом купівлі-продажу.

Олександр Миколайович висловився за поновлення депутатського імунітету для депутатів місцевих рад (за рішенням парламенту минулого скликання цей імунітет було скасовано навесні нинішнього року). О. Ткаченко вважає, що парламент «зробив серйозну помилку, відмінивши імунітет на місцевому рівні, і бачимо, яке беззаконня коїться там». На думку глави парламенту, «якщо знімати недоторканність, то необхідно її зняти з усіх». О. Ткаченко пообіцяв найближчим часом повернутися до цього питання, внести поправки і «відмінити цей експеримент».

Наступна зустріч з головами місцевих рад відбудеться 30 жовтня в Полтаві.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про денонсацію Гарантійної угоди (Проект розвитку енергоринку України) між Україною та Європейським банком реконструкції та розвитку

Верховна Рада України **постановляє:**

Гарантійну угоду (Проект розвитку енергоринку України) між Україною та Європейським банком реконструкції та розвитку, підписану 13 грудня 1995 року в м. Лондоні і ратифіковану Верховною Радою України 18 грудня 1996 року (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 9, ст.66), денонсувати.

Голова Верховної Ради України О. ТКАЧЕНКО.

м. Київ, 14 жовтня 1998 року.
№ 182-XIV.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про ставку збору на обов`язкове соціальне страхування

У зв'язку з виданням Указу Президента України від 7 серпня 1998 року №857/98 «Про деякі зміни в оподаткуванні» з посиланням на пункт 4 розділу XV «Перехідні положення» Конституції України, у якому встановлюється нова ставка збору на обов'язкове соціальне страхування для платників збору на обов'язкове соціальне страхування, визначених у пунктах 1 і 2 статті 1 Закону України «Про збір на обов'язкове соціальне страхування», з 1 жовтня 1998 року встановлюється ставка такого збору у розмірі 5,5 відсотка від об'єкта оподаткування, визначеного пунктом 1 статті 2 зазначеного Закону.

Президент України Л. КУЧМА.

м. Київ, 30 вересня 1998 року.
№135-XIV.

Що за «комерційною таємницею»?

(Початок на 1-й стор.).

Після цього депутати фракцій комуністів та соціалістів у повному складі залишили свої робочі місця і піднялися на балкон. На знак солідарності з ними робочі місця залишили також депутати від фракції «Громада».

Першим з порядку денного розглянуто проект закону «Про державне оборонне замовлення». Доповідь зробив заступник міністра економіки В. Чумаков. У співдоповіді народного депутата В. Мухіна та виступах деяких депутатів відзначалася важливість цього документа. Пропонувалося прийняти проект закону в першому читанні. Однак Олександр Ткаченко, виходячи з того, що без депутатів комуністів, соціалістів та «Громади» результативного голосування марно чекати, переніс остаточний розгляд питання на інший день.

Другим питанням винесено розгляд проекту постанови про звіт щодо роботи Національного банку, баланс його діяльності, зведений баланс банківської системи та розподіл прибутку Нацбанку за 1997 рік. Доповідав з цього питання голова Комітету з питань фінансів і банківської діяльності В. Альошин. Однозначного підходу та оцінки роботи Нацбанку, зокрема —доцільності і законності використанням валютних резервів, у народних депутатів немає. Про це свідчать і винесені на розгляд сесії три проекти постанови.

Для з'ясування деяких аспектів роботи Нацбанку слово було надано заступникові голови Служби безпеки України А. Біляєву. Він навів чимало разючих фактів афер зарубіжних ділків та взаємодії з ними деяких керівників Національного банку. Все це робилося і робиться під фальшивим флером «комерційної таємниці» і вочевидь не на користь нашій державі. А. Біляєв закликав народних депутатів допомогти Службі безпеки підняти утаємничену завісу отієї «комерційної таємниці» і з'ясувати, що насправді за нею. Відтепер слово — за Верховною Радою...

Після тривалого засідання голів фракцій разом з Головою Верховної Ради Олександром Ткаченком денне засідання розпочалося з виступів лідерів парламентських фракцій.

Голова Національного банку В. Ющенко в інформації Верховній Раді намагався довести законність та правомірність дій очолюваної ним установи. Він твердив також, що ці дії було спрямовано на захист інтересів держави. Однак, з усього видно, це твердження не справило на депутатів бажаного для В. Ющенка враження.

Парламентська хроніка

Лідер ПСПУ Н. Вітренко, доповідаючи проект постанови, одним з авторів якого вона є, фактично заперечила спростувала твердження голови Національного банку. Суть постанови, запропонованої від імені депутатів фракцій КПУ, ПСПУ, СелПУ, зводиться до такого: роботу Нацбанку України визнати незадовільною; висловити недовіру голові Національного банку В. Ющенку; звернутися до Президента з пропозицією подати на розгляд Верховній Раді питання про відставку голови Нацбанку В. Ющенка; Комітету Верховної Ради з питань фінансів та банківської діяльності внести на розгляд ВР у двотижневий термін проекти законів «Про Раду Національного банку України», «Про Національний банк України»; Комітету з питань фінансів та банківської діяльності до 22 жовтня 1998 року підготувати і внести на розгляд сесії засади та методику добору й розстановки керівних кадрів Національного банку України; Верховній Раді терміново визначитися з кадровою політикою Національного банку, затвердити основи грошово-кредитної політики України на четвертий квартал 1998-го та 1999 рік. Відповідно до ст.89 Конституції України створити тимчасову слідчу комісію ВР для розслідування дій голови і членів правління Національного банку України щодо реалізації грошово-кредитної політики України.

Яке рішення прийняти, сесія має визначити на вечірньому засіданні. До речі, О. Ткаченко пообіцяв, що запросить виступити на ньому Прем'єр-міністра Валерія Пустовойтенка. Схоже, ситуація у сесійному залі і довкола неї набирає критичної позначки...

Іван ДМИТРЕНКО.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

На прохання нашого кореспондента з приводу заяви СБУ висловилися:

Валерій ЧЕРЕП, фракція СДПУ(о):

— Ситуація в Україні складна — всі це розуміють. За останні півтора-два місяці вона вкрай погіршилася, тому звітувати голові Національного банку про свою діяльність дуже важко. Коли звітує якась структура, то виносять на обговорення як негативні, так і позитивні моменти. Тому цілком природно було почути інформацію Служби безпеки. Це об'єктивний фактаж. Вони перевірили і доповіли. Нехай тепер голова Національного банку або спростовує, або погоджується. Як на мене, це лише епізод роботи НБУ. Не бачу ніякої трагедії, тим паче, що ця інформація стала надбанням сесії, а не Комітету з питань фінансів і банківської діяльності. Тобто її відкрили людям.

Дмитро ТАБАЧНИК, депутатська група «Незалежні»:

— Те, що ця інформація стала доступна широкому колу користувачів, свідчить про погану роботу Служби безпеки. Це по-перше. Навіть мені, не економісту, очевидно, що інформація містить багато фактологічних помилок (плутанина навіть у назвах банків), що вказує на нефаховість економічного блоку СБУ. Це по-друге. Цей документ переконує, що безпека України в ненадійних руках.

Чуткам про погодження на якомусь рівні кандидатури Віктора Суслова на посаду голови НБУ не вірю. Не хочу вірити, бо це вочевидь не рівноцінна заміна.

Сергій ВЛАД.

Фотофакт

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Пеня з політичним підтекстом?

15 жовтня колегія суддів Вищого арбітражного суду відмовила в позові Дніпропетровській Промислово-фінансовій корпорації «Єдині енергетичні системи України» і третій стороні — англійській компанії United Energy International про визнання недійсним рішення податкової адміністрації Індустріального району Дніпропетровська про стягнення пені в розмірі 1,4 млрд. грн. Після оголошення рішення суду представник «ЄЕСУ» Сергій Бахарєв заявив, що активів корпорації не вистачить для виплати цих санкцій. За його словами, корпорація у змозі заплатити борги в розмірі близько 600 млн. доларів російським і англійським компаніям, а отже, для неї цілком реальна процедура банкрутства. Представники «ЄЕСУ» вважають, що рішення про пеню має політичний підтекст. Себто позиція суду, на їхню думку, безпосередньо зв'язана з подіями, що сталися напередодні судового засідання у Верховній Раді. А сталося там, як відомо, ініціювання «Громадою» відставки уряду В. Пустовойтенка. Так само відомо, що активну позицію в цьому питанні зайняла народний депутат експрезидент корпорації Юлія Тимошенко.

Євген МАРЧУК, народний депутат України

НАТО готове бомбардувати Раду Безпеки ООН?

За останні роки ми чимало чули про те, що НАТО змінюється, трансформується, еволюціонує. Однак розвиток ситуації на Балканах породжує у цьому зв'язку безліч запитань. Чи справді НАТО змінюється? Наскільки глибокий і необоротний цей процес? Адже у кризові моменти дасться взнаки не політичний бік альянсу, а воєнний. Чи справді розширення НАТО не породить на континенті «розділові лінії»? Адже в реальності між Югославією і НАТО така «розділова лінія» вже є.

Ще на пам'яті заподіяння повітряних ударів у Боснії. Тоді було поставлено під сумнів оборонний характер альянсу. А норми міжнародного права не було порушено. Але сьогодні блок був готовий діяти без санкції Ради Безпеки ООН на території незалежної держави. Тобто всупереч канонам міжнародного права... Ситуація парадоксальна. Саме від НАТО —оборонного альянсу демократичних держав — сподівалися взірцевого поважання норм права. Багато хто щиро вірив і вірить, що НАТО ладне запропонувати модель колективної безпеки, спрямовану в майбутнє. Що в цьому, майбутньому, безпечнішому світі, застосування сили стане надзвичайно рідкісним винятком, а не правилом. Політика Брюсселя поки що не справджує ці сподівання...

У момент максимальної ескалації напруженості довкола Косова в Росії, Білорусі, Україні раз у раз лунало запитання: «А що коли завтра відшукають якийсь привід і бомбардуватимуть нас?» На жаль, нині ніхто не може заперечувати можливість такого сценарію. Чи додає це стабільності Європі? Ні.

Євген МАРЧУК

На задвірках єдиного дому...

Українська дипломатія, за великим рахунком, залишилась осторонь того, що відбувається на Балканах. Ініціативи почали висловлювати тоді, коли від нашого посередництва вже ніщо не залежало. Що вже вкотре продемонструвало: ми не живемо навіть найпекучішими загальноєвропейськими проблемами, ми — не Європа. Пам'ятаю, напередодні виборів кандидат Кучма не погоджувався з програмою президента Кравчука. Мовляв, не має рації Леонід Макарович, не посила за роки незалежності Україна помітне місце в Європі. На жаль, за Леоніда Даниловича вона його не посіла так само. Раніше були такі, хто пишався, що ми — околиця великої Російської імперії. Сьогодні дехто пишається тим, що ми — околиця Європи...

Тим часом причин для активної участі у Балканському процесі ми мали аж надто. Югославія — такий самий сусід розширювано НАТО, як і Україна. Така сама позаблокова країна. Зазначимо, що навіть географічно Київ ближчий до Косова, аніж Париж, Лондон чи Москва, не кажучи про Вашингтон. Та виходить, що у деяких країн свої інтереси «скрізь», а у незалежної України — їх немає ніде.

Достатньо сказано про те, що серби — слов'яни, православні. Що в історичній ретроспективі ми часто-густо переживали схожі труднощі... Зупинюся на іншому. Україна, так само як і Югославія, має нині проблемні регіони. У цих регіонах мають місце міжетнічні суперечності, які часто-густо підігріваються зовнішніми силами. Ускладнює ситуацію те, що, так само як і Югославія, ми розташовані на стику трьох «світів» — Заходу, Росії та ісламського світу. І взаємодія цих світів не завжди сприятлива.

Тому міжетнічні конфлікти на території колишньої Югославії мають бути об'єктом щонайпильнішої уваги української дипломатії. Ми повинні заради власної безпеки «не вилазити» з югославської проблематики. І, до речі, звернути якнайпильнішу увагу на те, чому сьогодні Бєлград опинився мало не в цілковитій ізоляції. Адже навіть найдружніші сусіди, такі, як Болгарія чи Румунія, відвернулися від нього. Не можна впадати в крайність і некритично сприймати російську позицію — нема й не може бути виправдань масовим порушенням прав людини. Адже ця проблема виникає у Бєлграда не вперше. На жаль, і цей аспект не викликав в Україні серйозного відгуку і висвітлення, розгорнутої дискусії в суспільстві.

Не зайве також буде пригадати, що в результаті санкцій проти Югославії Україна вже втратила від 2 до 4 мільярдів доларів, які ніхто не компенсував і компенсувати не збирається. А санкції з Бєлграда за такої гостроти кризи знімуть іще нескоро... Усе це вимагає нашого втручання і дає нам право голосу. Але голосу незалежної України в Європі «чомусь» ніхто не чує.

Передісторія

Криза довкола Югославії назрівала давно. Але «воєнний рецепт» для Косова було реанімовано чомусь лише тепер — на тлі фінансової кризи в Росії. Либонь, антиросійськи налаштована частина західного істеблішменту спробувала використати ситуацію для розвитку «геополітичного успіху» в Європі. Комусь не дає спокійно спати «передїл» Європи часів деградації Радянського Союзу.

Після того, як генсек ООН Кофі Аннан не зайняв визначеної позиції щодо ситуації в Косові, стало очевидно, що руки у НАТО розв'язано. Антисербська пропаганда в Європі та США велася з максимальною інтенсивністю. Процес набрав небезпечної інерції...

Бєлград не має такого потужного лобі, як Багдад часів останньої «іракської» кризи (Саддам боровся не «сам-один»). За Мілошевичем не стоїть значна частина арабського світу, зацікавити у співробітництві європейські країни він не спромігся, стратегічний союзник — Росія — вкрай ослаблений. Навіть найближчі сусіди заклопотані вступом до НАТО та ЄС, а тому не збираються підтримувати Бєлград. ООН «умила руки» — Аннан не схотів іще раз іти всупереч інтересам Заходу. На тлі фінансової кризи протиставляти організацію її головним донорам було б незавбачливо.

Для чого ж, за великим рахунком, затіяно операцію в Косові? Такі серйозні й здатні викликати ускладнення рішення не приймають «з кондачка»... Було б даремним спрощенням гадати, що показова «хльоста» Слободанові Мілошевичу — просто «маневр для відволікання уваги» з боку Білла Клінтона.

Проти Бєлграда з усією очевидністю працює чинник часу. Європейці зіткнулися з істотними проблемами у спорудженні єдиного дому. Євро вже на порозі, а передумов для її майбутньої стабільності не видно. Біржі впевнено просуваються до цілковитого хаосу. Росія — одвічний постачальник енергоносіїв для «європейського дому» — перебуває у невизначеній ситуації. А тут іще постійні проблеми довкола Югославії дестабілізують ситуацію на континенті. Єдина Європа — то єдиноподібна Європа. В ній має все бути уніфіковане. І стабільне. Поведінка Бєлграда у ці «правила» не вписується.

Але це — лише верхівка айсберга. Захід (уособленням якого нині стає НАТО) стоїть перед цілою низкою викликів, що їх не заведено обговорювати «вголос». У обивателя слово «демократія» повинне викликати усталену асоціацію з «голубом», і аж ніяк не інакше. Тим часом масштабні інтереси завжди доводиться захищати. І зазвичай саме заради них говорять гармати. Цей пласт проблем активно обговорюється у нижній частині айсберга — дипломатами, фінансовими «китами» та іншими «молодшими богами» світової політики, лише зрідка виринаючи над «водою» газетних публікацій.

У пошуках моделі «третього тисячоліття»?

Істотним викликом світовому порядку є нестримна фінансова криза. Розвинуті країни довго будували нинішню економічну модель, а сьогодні не можуть втримати її від катастрофи. Це викликає сильну недовіру до Заходу у країнах, які розвиваються. В умовах зростання нестабільності Захід майже втратив ефективні засоби керування світовим співтовариством (через фінанси). Коли не працюють економічні важелі, запускають позаекономічні. Інакше система іде шкереберть. Це аксіома.

Тісно пов'язана з фінансовою кризою й недавня ядерна криза. На тлі загальної недовіри до фінансів Індія і Пакистан не злякалися економічних санкцій і переступили ядерний «поріг». Удар по Мілошевичу в обхід санкцій Ради Безпеки ООН має стати жорсткою відповіддю. Згадаймо, що право «вето» у Раді Безпеки колись було надано саме ядерним державам. Тепер статус цієї інстанції явочним порядком переглядається —відповідно до «нових реалій». У майбутньому, очевидно, «сімка» дедалі більше перебиратиме на себе функції Ради Безпеки. І Захід, як і раніше, наполягатиме на праві голосу економічних, а не ядерних лідерів.

Окрім того, удар по Мілошевичу — демонстрація можливостей надсучасних звичайних озброєнь. Фолкленди, Ірак, Боснія були попередніми демонстраціями. Причому процес вочевидь ішов «за висхідною». Цього разу НАТО ладне показати, як високоточна зброя нищить ущент «совкове» озброєння Югославської народної армії (наприклад, основу її ВПС становлять літаки МіГ-21 та МіГ-29). Що стане особливим натяком Росії — ваш ядерний щит незабаром підупаде, а там... І взагалі, щоб застосувати ядерну зброю, треба бути затятим негідником. Тож чи не час забути про імперську традицію?

Не надто шанобливий жест робиться і на адресу Китаю (який, щоправда, поки що був неактивний у «югославському питанні»). Його думка, як постійного члена РБ ООН, також не береться до уваги. Та не дай Боже Китаю, наслідуючи приклад НАТО, вдатися до такої процедури з Тайванем. Китайську армію оснащено ще менш сучасним озброєнням, аніж російську. І тамтешні військовики мають якнайуважніше переглянути кадри бомбардувань сербських об'єктів...

Як ми хочемо, так ми й «спрямовуємо кермо», — демонструють західні держави. У третьому тисячолітті Захід залишиться світовим лідером, і він буде сам перед загрозою найрізноманітніших викликів. Це буде найнадійніша гарантія стабільності світового порядку, у тому числі, звичайно ж, і фінансового.

Російський брат

У Росії ситуацію навколо Косова розцінюють так само однозначно, як і на Заході. Але наголоси розставляють з точністю «до навпаки». Практично всі російські ЗМІ мобілізують громадськість на захист сербів. Дуже полегшує завдання журналістам те, що в Росії завжди любили скривджених. І тим більш, якщо вони — православні брати-слов'яни. А кривдники — басурмани.

Захід має дуже глибоко усвідомити, що удар по Югославії обов'язково спричинить найжорсткішу реакцію в Росії, призведе до згуртованості антизахідних сил. І цілком може підштовхнути російську владу до прийняття надзвичайно жорстких не лише зовнішньо-, а й внутрішньополітичних рішень — і політичного, і економічного характеру. Вже було заявлено про готовність Росії переглянути взаємовідносини з НАТО, вийти з режиму санкцій проти Югославії, розпочати постачання озброєнь і навіть відправити на допомогу сербам добровольців. Росія в принципі може посваритися із Заходом. Порвати з ним політично і економічно. Такий сценарій (і він цілком імовірний) був би драматичний для всього світового порядку. Росія напевне постаралася б «відігратися» на інших фронтах — насамперед у «гарячих точках». Посилила б тиск на своїх сусідів, Україну також. Про стабільність і нову ефективну модель глобальної безпеки годі було б і мріяти.

Особливу тривогу викликають войовничі заяви російських військовиків і політиків. Наприклад, представник російського Генштабу заявляє, що у Збройних силах створено з'єднання, які готові виконати будь-який наказ президента і уряду в зв'язку з поточним розвитком ситуації навколо Косова. А лідер комуністів Геннадій Зюганов стверджує, що напад на Югославію рівнозначний проголошенню війни Росії.

Це, звичайно, війна нервів.

Цілком очевидно, що коли б натовці розпочали бомбардування, ефективної допомоги Бєлграду Москва надати б не змогла. Сусіди Югославії на боці НАТО. Забезпечити морську і повітряну блокаду для альянсу не важко — тим паче це не за «тридев'ять земель», а в Європі. Ресурсів для заподіяння безперервних ударів протягом багатьох місяців у НАТО вистачило б. На відміну, до речі, від знекровленої санкціями Югославії, яка чинить опір.

Таким чином, єдине, до чого могли призвести такі заяви, — натовці змушені були б руйнувати військову і промислову інфраструктуру Югославії одразу і вщент. За таких умов «допомога» була б просто ні до чого.

На довершення до всього, звичайно, було б запроваджено найжорсткіший режим контролю над озброєннями. Ще жорсткіший, аніж у випадку з Іраком. Військо залишилося б без важких озброєнь взагалі, як у випадку з боснійськими сербами. Згадаймо: після авіаударів у Боснії тамтешні серби втратили здатність чинити супротив.

Потім мала б місце окупація Косова, де 90% —албанське населення і тому розгорнути партизанську війну (чого Захід може найбільше побоюватися) було б неможливо.

Звичайно, сотні тисяч сербів працюють у Європі. І, не виключено, що вони взяли б участь в акціях протесту або навіть терактах. Тим паче, що пам'ятний історичний приклад Мілоша Обилича, який під час битви на полі Косовому проник до турецького табору і вбив султана. Але це навряд чи позначилося б на загальному розвиткові ситуації.

Зовсім інша річ — психологічні наслідки безпосереднього зіткнення між НАТО і Росією. Європу було б відкинуто навіть не на півтора десятиріччя назад (тоді все-таки був мир), а набагато далі.

Політичний і правовий «дефолт»?

Конфлікт навколо Косова, звичайно, нас хвилює. Інколи створюється враження, що величезний воєнний механізм НАТО найбільше занепокоєний самозбереженням. І шукає, чим зайнятися замість того, щоб змінюватися відповідно до вимог часу.

Насторожує тенденція до інтернаціоналізації внутрішніх конфліктів у Європі. До протистояння підключаються навіть ті країни, які раніше нібито були осторонь. Приклад — Білорусь. Росія не хоче відверто конфліктувати із Заходом — не в останню чергу, з фінансових міркувань. І вона робить це через Білорусь, якій західна допомога все одно «не загрожує».

А що коли завтра Росія передасть сучасні системи ППО і літаки Білорусі, а та на прохання Бєлграда розташує їх у Югославії в складі отакого собі "обмеженого контингенту"? Звичайно, не передаючи під юрисдикцію сербів... Жодного формального порушення режиму ембарго не буде. А що буде? Буде велика війна! І це лише один із згубних сюжетів, але ж нині таких сценаріїв розробляють десятки.

Небезпека удару по Югославії ще не минула. Такий удар без санкції Ради Безпеки ООН стане безпрецедентним правовим і політичним «дефолтом» з боку Заходу. Відмовою від величезних авансів, виданих світовому співтовариству. Відмовою від зобов'язання бути цивілізованим політичним і правовим лідером, будувати Європу без розділових ліній, створити глобальну модель безпеки з урахуванням інтересів усіх країн і народів.

Україну ж було піддано серйозному випробуванню у зв'язку з подіями навколо Косова. Як з'ясувалося, керівництву країни треба було старанно зберігати мовчання щодо підготовки удару по Югославії доти, доки прем'єр-міністр стояв за океаном у високих кабінетах кредитного донора. До якої вже там незалежної позиції, та ще й вчасно заявленої? І постає слушне запитання про багатовекторність української зовнішньої політики.

Та чи насправді вона багатовекторна? Чи не сталася проста зміна залежності від одного вектора іншим?

Хроніка. Факти. Події

● *Мадрид*

Заарештували. Тепер з'ясовують

Служба прокурорського нагляду Національної судової колегії Іспанії опротестувала рішення слідчого Бальтасара Гарсона, згідно з яким британська влада затримала в Лондоні колишнього президента Чилі Аугусто Піночета.

Відповідний запит надіслано до Палати з кримінальних злочинів Національної судової колегії, яка має винести щодо нього своє рішення. У запиті, зокрема, зазначено, що ані Бальтасар Гарсон, ані його колега Мануель Гарсіа Кастельон не компетентні розслідувати факти, пов'язані з діяльністю чилійського генерала у той період, коли він очолював збройні сили і чилійську державу.

● *Ісламабад*

Переговори переговорами, війна війною

Спеціальний представник Генерального секретаря ООН по Афганістану Лахдар Брахімі, виступаючи на прес-конференції в Ісламабаді перед вильотом до Тегерана, заявив, що напруженість у відносинах між Іраном і афганським рухом «Талібан» дещо послабшала. Однак він визнав, що не зумів домогтися успіху в справі припинення громадянської війни в Афганістані. «Послаблення напруженості сприяло звільнення талібами з полону 25 іранських громадян, затриманих в Афганістані, що було головною вимогою іранської сторони», — зазначив Брахімі.

● *Делі*

Ядерна бомба для самооборони

Індії не може диктувати умови ядерного роззброєння держава, яка сама застосовувала зброю масового знищення і винна в загибелі тисяч людей, заявив індійський прем'єр-міністр Атал Біхарі Ваджпаї.

«Країна, що скинула атомні бомби на Хіросіму та Нагасакі, нині намагається примусити Індію здійснювати свою політику в ядерній галузі під її диктовку. Для такого диктату ця держава не має ані моральних, ані інших прав», — наголосив глава уряду Індії.

«Ми створили ядерну зброю тільки для самооборони, — сказав Ваджпаї. — Це було необхідно, бо Індія вже тричі брала участь у війнах і втратила частину своєї території. Однак Індія завжди готова до знищення своєї ядерної зброї у разі, коли решта держав піде на ліквідацію власних ядерних арсеналів».

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» і зарубіжних інформагентств.

Валентина ПИСАНСЬКА, «Голос України» (з Бонна)

Відкрите небо — одне на всіх

ЯКЩО стисло викласти суть 300-сторінкового Договору про відкрите небо, то це буде так: 24 березня 1992 року 25 європейських держав — у тому числі Україна, Росія, Білорусь, а також США, Грузія, Азербайджан, Киргизстан — підписали документ, який за своєю ідеологією ґрунтується на принципах ОБСЄ.

Угода виходить за рамки двосторонніх відносин і поєднує всі домовленості про роззброєння. Реалізовуючи договір, тобто відкриваючи свої повітряні простори, держави-учасниці заявляють: нам немає чого приховувати. Їм усім на умовах транспарентності надаються додаткові верифікаційні (контролюючі. — **Авт.**) функції щодо угод, які вже діють у рамках ОБСЄ. У майбутньому можливе застосування режиму відкритого неба в інших галузях, скажімо, моніторингу, захисту навколишнього середовища, спостереження за стихійними лихами і відвернення їх.

А коли ще простіше, то це означає, що кожна країна у рамках визначених квот має право здійснювати спостережні польоти над територіями інших держав-учасниць, проводити відео- і фотозйомки, які після опрацювання надають усім без винятку партнерам.

Попри очевидну доцільність договір досі не ратифікували три країни: Росія, Україна, Білорусь. Тому Центр з верифікаційних завдань Бундесверу запросив народних депутатів, голову та заступника голови Комітету Верховної Ради з питань національної безпеки і оборони Георгія Крючкова та Олега Литвака, а також представника Центру верифікації Генерального штабу Збройних сил України полковника Федора Цимбалюка та аташе з питань оборони Посольства України у ФРН полковника Анатолія Пушкарського взяти участь у пробній місії з відкритого неба США над Німеччиною. На борту американського літака спостереження під час польоту був і власний кореспондент «Голосу України» у ФРН.

Власне, ідея відкритого неба не така вже й нова. Її 1955 року вже висували країни—члени НАТО. Вже тоді навіть найгарячіші голови усвідомлювали, що холодна війна та гонки озброєнь втягують обидві сторони барикад у непомірні витрати. Щоб хоч якось стримувати і контролювати одне одного, Північноатлантичний альянс запропонував відкрити повітряні простори обох блоків — НАТО і Варшавського Договору. Але останні мали власні плани та амбіції. Вдруге ідея «спливає» на поверхню 1989 року під час горбачовської перебудови, а за три роки вже мала прибічників у 25 країнах. Правда, в усіх документах договору Росію і Білорусь називають як одну державу — через риску.

А тепер про те, що кому видно згори. Державам, які мають супутникові системи стеження — наприклад, США, Росія, Китай, — видно коли не все, то принаймні те, що їх цікавить. За умови взаємного інтересу та фінансових можливостей сторін вони можуть ділитися інформацією з бажаючими її мати, а це занадто дороге задоволення. Тож малих і бідних просять не турбуватися.

Але у світі нагромадилася така велика кількість озброєнь, що встежити за ними, щоб процес не перетворився на гонку, хоч і з допомогою механізмів міжнародних угод, не завжди вдається набагато більшим і знатним. Тому необхідно було запустити таку «щуку», яка не дозволила б дрімати «карасю». Тож ніяк не випадковим і вчасним було прийняття рішення про застосування режиму відкритого неба. Довіряй, але перевіряй, контролюй одне одного. Якщо хочеш спати спокійно.

Не вдаватимуся до суто технічної сторони справи: усі без винятку країни мають для спостережних польотів літаки, оснащені приладами та апаратурою, яка дає змогу знімати згори практично все. Хоча ні, не все: вона не спроможна ідентифікувати предмети, менші за розміром 30 х 30 см.

У Центрі з верифікаційних завдань Бундесверу я бачила фотознімки, зроблені німецькими спостерігачами під час спостережного польоту над Україною, зокрема над Севастополем і Миколаєвом. Я без проблем порахувала, скільки суден і кораблів базується у їхніх портах і навіть прочитала їхні назви. Такі ж фотознімки робив український екіпаж літака Ан-30 у спостережних польотах над Німеччиною, США та іншими країнами.

Відповідальний представник Центру з верифікаційних завдань Бундесверу полковник Гетц Шперлінг, наприклад, переконаний: коли б Договір про відкрите небо почав діяти раніше, то цілком можливо, що вдалося б урегулювати кризу в Чечні.

Проте згори видно не лише траншеї, машини залпового вогню та пересування військ, а й наслідки згубного впливу людини на екологію, наближення стихійних лих, рух мігрантів і біженців. Боротися з цими негативними явищами чи сприяти їх подоланню у разі необхідності теж може режим відкритого неба. Але не ця функція стане домінуючою аж ніяк не в близькому майбутньому.

На знімках: німецька емблема екіпажу, який здійснює спостережні польоти за програмою «Відкрите небо»; український літак Ан-30, що виконує спостережні польоти у рамках Договору про відкрите небо.

(Закінчення в наступному номері).

Заколотники думали: навчання йдуть

(Початок на 1-й стор.).

І все-таки офіційна влада зробила все можливе, щоб приборкати Еліаву: його військовому угрупованню запропонували «вийти з лісів» і увійти до складу Збройних сил Грузії. З цього бунтівливий генерал і скористався. Тепер він захопив 17 танків, 3 бронемашини і в супроводі майже 200 солдатів рушив у напрямі другого за величиною міста Грузії — Кутаїсі.

Те, що сталося потім, тягне на поганий голлівудський фільм із заздалегідь відомим фіналом. Заколотники захопили заручником направленого до них для переговорів представника президента Грузії в регіоні Імереті Темура Шашиашвілі. Вислали своїх емісарів у різні міста Західної Грузії, щоб підняти народ. Однак на заклик відгукнулися ледь 30—40 осіб, які прибули переважно з Росії, — членів так званої координаційної ради з відновлення «законної влади у Грузії»: вони ховалися у сусідній країні після завершення громадянської війни у Грузії.

О 4-й годині дня по телебаченню із жорсткою заявою виступив президент Грузії Едуард Шеварднадзе: «Якщо цю авантюру не буде припинено, я буду змушений прийняти рішення про оголошення в країні надзвичайного стану, щоб підняти на ноги всі військові частини, усі військові загони і захистити інтереси нашої країни... Ми зробимо все для того, щоб не було жертв, не пролилася кров».

Однак це застереження не вплинуло на заколотників. Їм удалося увійти в місто Хоні. І перемога, здавалося, була така близька. Та перша удача стала останньою. Захопити Кутаїсі так і не пощастило. Потрапивши під артилерійський обстріл, Еліава повернув танки і ретирувався на свою базу в Сенакі. Найцікавіше, що до початку обстрілу кілька танкових екіпажів заколотників перейшли на бік урядових військ. Більше того, багато хто із полонених заколотників заявляв: вони не знали, що відбувається, їм сказали, що навчання йде! Як заявив у телевізійному інтерв'ю міністр безпеки Грузії, більшість солдатів, якими командував Еліава, були майже новобранці. Не дивно, що вони не змогли відрізнити навчання від заколоту.

Одразу після того, як Еліава почав відступати, у хід пішли десантні підрозділи грузинської армії. На жаль, були і жертви: загинув один десантник, двох було поранено. Про жертви з боку заколотників досі нічого не відомо.

Заколот придушено. Однак міністр безпеки Грузії Джемал Гахокідзе вважає, що можлива подальша ескалація напруженості. Ще одне угруповання прибічників екс-президента, що брало участь у захопленні заручників військових спостерігачів ООН 9 лютого цього року, також ховається у мартвільських лісах.

За фактом заколоту порушено кримінальну справу, яку веде воєнна прокуратура Грузії: Еліава та його прихильники «проходять» по 65-й статті Кримінального кодексу Грузії «Зрада батьківщини»... Служба безпеки активно працює у всіх регіонах Західної Грузії. Під посилену охорону взято нафтовий термінал у місті Супса і всі траси «раннього нафтопроводу».

Багато хто зі спостерігачів схильні вважати, що спроба заколоту мала далекосяжну мету: передусім —дискредитувати міжнародний імідж Грузії як країни стабільної. Ось доказ цього: американська компанія «Амоко» зробила заяву вже 19 жовтня про тимчасове зупинення будівництва нафтопроводу на території Грузії. Гадають також, що ця акція повинна була втягнути Грузію в широкомасштабну громадянську війну — недаремно Еліава намагався підняти населення регіону, який найбільше постраждав внаслідок бойових дій 1992 року. Не виключено, що за заколотниками стояли політичні угруповання Грузії, які за всяку ціну намагаються зірвати місцеві вибори. Більше того, захопити владу у свої руки. І ще один аспект цієї історії: у заколоті взяли участь звідусіль, що ховалися в Росії. Фактично можна говорити, що неоголошена війна проти Грузії триває.

Тамара МОЛІНА, Голос України» (з Ашгабата)

Потрібні гарантії

У рамках 53-ї сесії Генеральної Асамблеї ООН, що проходить у Нью-Йорку, широкий резонанс викликала ініціатива Туркменістану, яка була викладена у посланні Сапармурата Ніязова Генеральному секретареві ООН Кофі Аннану і пролунала з високої трибуни найавторитетнішої у світі міжнародної організації.

Йдеться про створення міжнародного правового механізму гарантій безпеки і безперешкодного транзиту енергоресурсів міжнародними магістральними трубопроводами. Це дасть змогу збільшити і диверсифікувати постачання енергоносіїв у світовому масштабі, стабілізувати та гарантувати їх розподіл. Ухвалення відповідного документа унеможливить використання магістральних трубопроводів для політичного та економічного тиску.

Згідно з досягнутою домовленістю, туркменську ініціативу планують вивчити у комітетах ООН, а також у групі юридичних радників, щоб спільними зусиллями розробити необхідний механізм.

У номері за 16 жовтня в матеріал «Белград вибирає мир» вкралася прикра помилка. Звичайно ж, замість «майже 2000 спостерігачам НАТО дозволено перебувати на території Косова» слід читати «**майже 2000 спостерігачам ОБСЄ**». Просимо вибачення у читачів.

Печу, печу хлібчик...

Неказкова історія на вулиці Незалежності

(Початок на 1-й стор.).

— А що нам робити? — крізь скельця окулярів примружено дивився на мене Ярослав Пилипович Петровський. — Газу у квартирі нема, світло частенько відключають... А їсти хочеться. Сім'я у мене велика: дружина, дві доньки, троє онуків. Ми з дружиною — пенсіонери. А пенсії нам не дають. То як жити? У дочок роботи немає... Двірником підробляю. Вважайте, на мою пенсію всі семеро й живемо. Скажу чесно, коли б не ота піч, то пропали б. У ній їсти варимо, хліб печемо, яблука сушимо...

— Дуже гарні короваї виходять, — почув голос старшої жінки, яка підійшла до нас. — Коли в кого із сусідів весілля, то біля печі жіночки в черзі стоять, а жар у ній і вночі не згасає...

Познайомилися. Софія Василівна Шрай розповіла, що в печі два рази на тиждень пече хліб. За один раз вісім хлібин виходить.

— Син у мене безробітний, я йому хліб даю. Дочка Вікторія поїхала на заробітки в Польщу, а дитину нам залишила. Як подумаю, як донечці за тим кордоном, серце болить, а сльози так і біжать. Ви з газети, то, може, скажете, чого ми так нещасливо живемо? Я «Голос України» багато років передплачувала. А тепер пенсії не дають, то нема за що читати далі. Я так чую від людей, що наші великі керівники часто за кордони їздять. Що вони там роблять — не знаю. Приїхали б до нас, подивилися на нашу біду. Ми для них смачних пирогів у печі спекли б... Бачите, скільки дров люди заготували?

Майже все невеличке подвір'я житлового будинку № 72, що по вулиці Незалежності, завалене дровами. Складометрів за тридцять буде. Ярослав Пилипович заготував 10 складометрів — кілька місяців тулив чоловік гривню до гривні, щоб паливо на зиму придбати.

— Тепер кожен день рубаю, поки снігом не занесло, — розповідав, присівши на колоду. — Цікавитеся нашим життям? А хіба ми живемо? Слава Богу, картопля вродила, то, може, перезимуємо. Ніколи не думав, що так будемо бідувати. Ми з жінкою роботящі люди. Вже здоров'я не те, але обоє щодень віниками метемо вулиці. То нам за нашу працю з початку року дали по 15 гривень. А гривня, кажуть, падає, то що за неї купиш. Соромно признатися, але внуки часто мене просять: «Діду, дай хліба!». Це ніби хто серце виймає з грудей.

— А коли м'ясо купували?

— Запитайте про щось інше. Не пам'ятаю... Від голоду ще не пухнемо. Є картопля, огірки вродили. Люди якось рятуються. Ви самі бачите, що на нашому подвір'ї є. Так, купами тут лежать гарбузи, буряки. А різних хлівчиків, прибудовок — видимо-невидимо. Як розповіли мешканці будинку, в них тримають свиней, кіз, курей... А за кілька метрів — приміщення місцевого музею, школа, центральна вулиця районного центру...

Ярослав Пилипович рубав дрова. Софія Василівна готувалася розпалювати вогонь.

— Бачите, за великою піччю є ще маленька, — показала жінка рукою. — В ній ми в казанках їсти варимо, коли треба, то й для свині можна щось підігріти.

— А як же буде, коли снігом замете?

— То не біда — розчистимо, підметемо... Аби дрова були. Боюся, щоб світло нам в будинку не відключили. Електрики казали, що так зроблять. Розумію, за світло платити треба. Проте нам пенсії не дають, то де я візьму грошей, щоб розрахуватися за електрику? Зиму якось перезимуємо. Сорок банок огірків ми замаринували, моркву і буряки маємо. Ще б трохи борошна купити. Думаю, що біля печі не пропадемо...

Жінка клала в піч полінця, поправляла волосся, що спадало на чоло. Коли фотокореспондент обласної газети «Віче» Василь Кузьмін попросив Софію Василівну сфотографуватися, погодилася. І вперше за час нашої розмови посміхнулася...

Богдан БЕРЕКЕТА.

Волинська область.

Фото Василя КУЗЬМІНА.

Не кожного з нас чекає у житті екстремальна ситуація, яка вимагає негайної дії, неординарного вибору. Події, вчинки, про які розповімо, упевнюють: помиляється той, хто відмовляє сьогоденню в героїці...

Приходить час: потрібні не слова, а вчинки

Ордени часом спізнюються

Курсант-п'ятикурсник Харківського військового університету Дмитро Попов приїхав 27 липня на батьківщину у Сосницю, де закінчив з золотою медаллю школу, де жили його бабуся і дідусь. Сюди 30 липня прибула з далекої Анапи, в котрій нині проживає, на зустріч із сином мама Ліза.

— Лише день вони провели разом, — розповідає бабуся Валентина Федорівна Арашкевич. — А потім...

Першого серпня ніщо не віщувало трагедії. Дмитра запросили сходити на пляж. Місцину вибрали начебто безпечну: до половини Десни — мілководдя. Всі були щасливі зустріччю, спілкуванням. Валентина Халахурда брела за течією ріки, милуючися краєвидом, сліпучими водяними бризками. Раптом провал. Дівчина зникла під водою! Як пізніше з'ясувалося, в тому місці течією утворилося глибоке підводне провалля. Валентина не вміла плавати і за якусь мить знепритомніла.

На допомогу їй кинувся Дмитро. Стрімка течія швидко відносила потерпілу на глибину. Ціною значних зусиль курсанту вдалося подолати супротив ріки і підштовхнути дівчину до безпечнішого місця. На жаль, кільканадцятихвилинна героїчна боротьба за її життя вичерпала його останні сили. Дмитра зсудомило. Некероване тіло понесло на глибину.

...На сороковини генерал-майор Сергій Климов вручив у Сосниці на шкільному мітингу-лінійці рідним курсанта орден «За мужність» 3-го ступеня.

Підлеглих у вогонь не посилають

18 вересня об 11-й годині 13 хвилин у пожежній частині № 11 Чернігова помітили густий чорний дим над вулицею Щорса. То горів бензовоз з 16-тонною цистерною газоліну. Начальник ЧПЧ-1 Сергій Логвин з підлеглими, зібраними по тривозі, швидко прибули на місце пожежі. Пожежники з багатьох частин-підрозділів поливали-охолоджували водою цистерну, щоб не вибухнула. Але газолін навіть після застосування пінних та порошкових засобів гасіння спалахував з новою силою. Прогоріли дві випускні прокладки і пальне ринулося на волю. Зводив нанівець зусилля пожежників і газолін, що витікав з відчиненого верхнього люка. На 45-й хвилині пожежі було прийнято рішення закрити доступ газоліну зверху. Взявся за ризиковану справу Сергій Логвин. Він закінчив у 1986 році Черкаське пожежне училище, у липні нинішнього року очолив ЧПЧ-11.

— Як керівник я міг послати на це завдання когось із підлеглих, — розповідає він, — але не наважився... Знаєте, якщо, не доведи, Господи, щось трапилося б!.. Як жити, знаючи, що послав людину на смерть. Тому вирішив усе зробити сам. Розлютило мене полум'я!

Усе відбулося миттєво. По спецдрабині Сергій заліз на цистерну і під зливою води, що рятувала його від жару та опіків, накинув на люк кошму.

— Я відчув тишу, — згадує пожежник. — Таке було враження, ніби все навкруги полегшено зітхнуло.

Через кілька хвилин завдяки мужності інших колег були забиті кілочки на місцях зливу пального і пожежа втихомирилась.

...Дружина Логвина, його син-першокласник Артем того дня на рідному обличчі помітили обгорілі вуса. Вони й не здогадувалися, яку небезпеку приборкував їхній батько і чоловік.

Граната не вибухнула

Вранці 11 червня на поштове відділення № 29 Чернігова було здійснено розбійний напад. Зловмисник, погрожуючи ножем, забрав близько 300 гривень і став утікати. Крики почув капітан міліції Ігор Шиш і кинувся за злочинцем. Невдовзі до переслідувачів підключилися співробітники батальйону служби охорони при міському управлінні внутрішніх справ. Утікач сховався у підвальному приміщенні одного з будинків по вулиці Леніна. Сержант Олег Белебля першим помітив злочинця. Той причаївся з гранатою РГ-47 під лавою.

— Його схопили, — розповідає один з найактивніших учасників затримання Дмитро Чернявський, — але він устиг зубами висмикнути кільце з гранати. Олег Белебля зумів затиснути його руки, щоб чека не спрацювала. Акуратно гранату передали мені. Я тримав її, стискуючи чеку, і так вийшов надвір, голосно попереджаючи, щоб усі тікали геть. Знайшовши більш-менш безпечне місце, присів посеред двору. Руки від напруження заціпеніли. Так протримався 30 хвилин, поки не приїхали сапери...

У злочинця знайшли ще одну гранату, димову шашку. Його карні наміри було припинено мужніми міліціонерами.

Купила баба поросятко

Цього літа 68-річна Тетяна Гаврилівна Свириденко з села Киріївки Сосницького району передала Чернігівському будинку-інтернату для престарілих та інвалідів 200-кілограмового кабана (порахуймо, скільки гривень за нього можна було б уторгувати на ринку!). Її вчинок, здавалося б, важко поставити у ряд з попередніми. Та все ж за сьогоднішніми мірками є у ньому героїчне...

Неписьменна Тетяна Гаврилівна не жирує від багатства. Всі її заощадження «згоріли» в Ощадбанку. Нині на пенсії. Але вже кілька місяців без неї, бо не носять. Нема.

Вона здивувала мене тим, що не дуже й переживає через її відсутність.

— Мені ті гроші ні до чого.

— Як так? — дивуюся. — А хліб купити?

— У мене старша сестра його добре пече! Ось покуштуйте, — пропонує.

Куштую. Ще свіжий, запашний. Смакота!

— А борошно ж як без грошей купити?

— Ми його на картоплю виміняли. Цукор також. Три мішки. Є олія. І молоко, і сметана теж. Бо корову із дочкою тримаємо.

— А вдягнутися ж за картоплю не можна!

— А на який бал нам ходити?

— А без сала ж як?

— Так у нас ще з минулого року 20 баночок у погребі стоїть. Вистачить.

Тетяна Гаврилівна якось захворіла і потрапила до райлікарні. Побачила, як через безгрошів'я хворим і чаю звичайного не можуть заварити. Відтоді щороку передає у лікарню 6—7 мішків сушених яблук, груш для узвару, збирає лікарські трави. І цього року вже їх заготовила.

— Воно тут у мене попід яблунями пропаде. А так людям користь буде.

— І знову порося завели?

— А як же без нього? — дивується.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігівська область.

Псевдонаукове словоблуддя

Так вважає народний депутат України XII, XIII, XIV скликань Володимир ЯЦЕНКО, оцінюючи документ під назвою «Основні результати роботи семінару «Чорнобильські слухання. Соціальний захист населення»

ЦЕЙ «ДОКУМЕНТ» я передав у редакцію, аби ні у кого не виникало сумнівів щодо достовірності процитованих мною висновків, що містяться в «документі». Зазначений семінар відбувся у вересні цього року в приміщенні Києво-Могилянської академії, щоб, я так розумію, надати цьому заходові солідної наукової ваги і представити громадськості України (а, можливо, і світу) підсумковий «документ» як вагому наукову працю.

РЕТЕЛЬНО аналізуючи зазначений твір, можна зробити два висновки: або «яка наука — так і живемо...», або наукою в цьому документі і не пахне.

Поважаючи наших науковців і національну науку, я схиляюся до другого варіанта. Тому що більшість пунктів «Основних результатів...» викладена неправдиво і безграмотно. Неправда починається з назви. На семінарі йшлося про правові аспекти соціального захисту чорнобильців. Але з назви підсумкового документа ці слова зникли. А це принципово, бо в моєму виступі на семінарі наголошувалося, що Президент, грубо порушуючи Конституцію України, своїми указами зруйнував Чорнобильський фонд — єдине джерело фінансування соціального захисту населення, яке постраждало внаслідок Чорнобильської катастрофи. І саме цей протиправний вчинок глави держави породив, щонайменше, 90 відсотків сьогоднішніх проблем захисту чорнобильців.

У документі цей принциповий і важливий висновок не відображено, хоча я наполягав на цьому. Що завадило?

Сталося це так тому, що «панували» на семінарі представники «зелених», «рухівці» і СДПУ (о), для яких плазування перед владою дорожче від істини. Скільки коштує таке плазування чорнобильцям, ми ще повернемося. А поки «пройдемося» по деяких статтям «документа».

У п.1, наприклад, містяться туманні натяки на «неузгодженості» чорнобильських законів «з іншими законами», на «розпливчастість формулювань» деяких положень Закону «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи». Про яку саме «неузгодженість» і «розпливчастість» йдеться — ані слова. Просто погані закони — і все. А коли погані, то, за логікою, і виконувати їх не варто. Але і це дрібниці.

Цікавий, з юридичної точки зору, висновок про «невідповідність цього закону українським реаліям життя» міститься в п.3. Виходить, на думку авторів, виконавча влада взагалі не зобов'язана виконувати такий закон. Навпаки — закони треба «підганяти» під «реалії життя», що створені безглуздою і антинародною політикою сьогоднішньої виконавчої влади?! Офіційна статистика свідчить, наприклад, що завдяки цій політиці лише за 8 місяців поточного року знищено майже чверть мільйона українського населення. І ці «реалії життя», на думку авторів, треба узаконити?!

Цікавий висновок. Хоча в цивілізованому світі відбувається навпаки — панує «його величність закон». І політика твориться так, аби виконати закон, а не підганяти його під здібності президентів і прем'єрів. А ті, хто не може, хто не здатний виконати закон —швиденько звільняють високі посади.

Отже, рухаємося далі. Звертати особливу увагу на абракадабри, що містяться, наприклад, в п.2 «... розв'язання конкретних чорнобильців...», або в п.8 «... існує невідповідність дії закону до громадян, які були евакуйовані протягом певного періоду часу після катастрофи...», ми, звичайно, не будемо, аби не гаяти дорогоцінного часу. Є речі більш важливі.

У п.4 «документа», наприклад, робиться висновок про неправильність «територіального розподілу зон» радіаційного забруднення і вимоги — «зміни статусу території в бік пом'якшення радіаційного контролю...».

По-перше, є затверджена Верховною Радою Концепція захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи, Закон України про статус зон радіаційного забруднення. На підставі цих чинних законодавчих актів і здійснено зонування територій. То в чому саме полягає неправильність розподілу зон? На це автори відповіді не дають. Відповіді не дають, а от антизаконному наказу МНС за № 222, в якому фактично здійснено перезонування територій радіаційного забруднення, зелену вулицю відкривають. Усупереч Конституції, до речі, бо вона вважає це робити тільки Верховній Раді.

По-друге, весь світ прагне не «пом'якшення», а посилення, вдосконалення радіаційного контролю. На всіх уражених територіях за післяаварійні роки розгорнуті лабораторії і пункти радіаційного контролю навколишнього середовища, продуктів харчування, сільськогосподарської і промислової продукції. В моєму рідному Коростені світлове табло в центрі міста постійно висвічує рівень гамма-фону, аби люди менше хвилювалися і захищалися при погіршенні радіаційної обстановки...

Так що, шановні автори «документа», ви пропонуєте все це знищити, повернути в дочорнобильський стан, аби легше було дурити людей, залишаючи за собою право на істину в останній інстанції?!

Не думаю, що чорнобильці, та і не тільки вони, скажуть за це спасибі.

НАВРЯД ЧИ схвально поставиться український платник податків і до ідеї створення реєстру постраждалих внаслідок Чорнобильської катастрофи, що міститься в п.10. Медичний реєстр створено, він включає 700 тис. постраждалих, отож «створювати» його не треба. Розширяти треба, що і робиться постійно. Облік постраждалих є в усіх областях, «справа» заведена на кожного чорнобильця, і кожен, у тому числі і немовлята, мають посвідчення встановленого зразка. Що ще треба? Загальнодержавну структуру з приміщеннями, штатами, комп'ютерами, оргтехнікою, службовими автомобілями ..? За чий рахунок, шановні автори? Та за рахунок чорнобильців, бо зайвих коштів у бюджеті немає. Значить від вас, інваліди-чорнобильці, або від вас, чорнобильські діти, треба відірвати якийсь шматок, щоб задовольнити адміністративні амбіції авторів «документа».

Але далі — більше.

У п.11 йдеться про представників якихось «чорнобильських фондів», хоча загальновідомо, що Чорнобильський фонд — один. Він встановлений Законом України «Про формування фонду для здійснення заходів щодо ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи та соціального захисту населення».

У багатьох пунктах «документа», зокрема 2, 3, 6, йдеться про цей фонд як про якусь юридичну особу. Автори «документа» мріють на його основі створити нові робочі місця, утворити якусь «Наглядову раду».

Нагадую, що Чорнобильський фонд не є юридичною особою. Він не має ні президента, ні правління, ні ради... Він просто невід'ємна частина державного бюджету України.

Однак, якщо дурниця повторюється декілька разів, то ця дурниця комусь потрібна... Вчитаємося уважно в зміст п.6. З'ясовується, кошти фонду пропонується розподіляти «Наглядовій раді», до складу якої залучаються «відомі діячі, що представляють різні політичні сили...». На сьогодні, згідно із законом, єдиним розпорядником коштів фонду є Міністерство України з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи. Це природно, бо йдеться про бюджетні кошти. У міністерстві підібрано фахівців, налагоджено систему контролю і відповідальності, створено вертикаль в органах виконавчої влади...

Замість цього пропонується розподіляти кошти «відомим політичним діячам».

Але хто «відомий», а хто ні? За якими критеріями це визначатиметься? І взагалі — при чому тут політичні діячі?

Політичних партій в Україні півсотні. Якщо від кожної по одному «діячеві», то, уявляєте собі, шановний читачу, що буде з чорнобильськими грошима?! Чорнобильці їх не дочекаються.

Додайте до цього, що при цій «Наглядовій раді» треба створити відповідний апарат з усіма атрибутами. Причому, якщо врахувати вимоги п. 5 про те, щоб кошти направляли не в області, а «безпосередньо в казначейства районів» (а таких майже півтисячі), то чисельність службовців для обслуги цієї самої ради сягне декількох тисяч.

За ваш рахунок, шановні чорнобильці, треба буде годувати ще й цих чиновників, бо зайвих коштів у бюджеті, ще раз нагадаю, немає.

УРАХУЙТЕ і те, що напередодні президентських виборів створення такого собі кишенькового «міжсобойчика» із «зручних» для влади політичних діячів — це Ельдорадо для фінансування політичних заходів і тримання на гачку цілих регіонів. А це вже пахне злочином!

Варто нагадати авторам «документа» і те, що система використання бюджетних коштів встановлюється законами України, насамперед Законом про державний бюджет. Саме Закон про статус і захист чорнобильців і Закон про держбюджет встановлюють пріоритети і пропорції витрачання чорнобильських коштів. Закон, а не приватні погляди будь-якого відомого, або не досить відомого політичного діяча. Ця вимога торкається і так званого «залишкового принципу», про який йдеться в п.3 «документа» (капітальне будівництво, наприклад, пропонується фінансувати після того, як «відомі політичні діячі» поділять кошти між стражденними). На практиці це означатиме, що на капітальне будівництво залишиться дірка від бублика. Отже, закопаними в землю залишаються мільярди народних коштів, бо «недобудови» прибутку не дають. Це означає, що у багатьох людей і надалі в оселях будуть працювати «маленькі реактори», тому що газифікацію без грошей ніхто вести не буде. Сотні сімей залишаються в другій зоні, бо квартир і будинків «за так» їм ніхто не дасть. Тисячам інвалідів-чорнобильців і добровільних переселенців також назавжди треба буде забути про одержання квартир.

Ви, шановні чорнобильці, погоджуєтеся з такими винаходами «політичних діячів»? Навряд чи хто з вас згоден принести в жертву «майбутнє своє і своїх дітей, аби задовольнити «псевдонаукову спрагу» авторів «документа».

Але авторів це не хвилює. Аби задурити людям голови остаточно, в п. п. 5 і 12 «документа» містяться натяки на якусь «критичну ситуацію з витрачанням чорнобильських коштів», і робиться висновок про те, що тільки нині, коли об'єднали чорнобильські і екологічні проблеми, «склалися сприятливі умови для ліквідації зловживань...».

А насправді ніякої «критичної ситуації з використанням чорнобильських коштів» немає. Є критична ситуація з надходженням коштів для ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи та соціального захисту людей. Тут справді «критична ситуація», бо заборгованість з компенсацій сягає вже 1 млрд. грн., тому що немає звідки платити.

А щодо зловживань, то я в своєму виступі на семінарі повідомив, що в минулому складі Верховної Ради за ініціативою Чорнобильського комітету були здійснені такі заходи:

прийнято закон про Чорнобильський фонд; використання коштів фонду переведено в систему державного казначейства; здійснено перереєстрацію посвідчень чорнобильців, що дало змогу відокремити від системи захисту тих, хто ніякого відношення до ліквідації аварії не мав; чорнобильські управління в областях і регіонах одержали подвійне підпорядкування — МНС і місцевим адміністраціям; ліквідовано необгрунтовані багатомільярдні пільги «навколочорнобильським» організаціям; організовано систематичні великомасштабні перевірки використання коштів.

За підсумками таких перевірок проведено два засідання Кабміну. Останнє — в квітні цього року. На ньому було зафіксовано, що загальний обсяг використаних не за призначенням коштів становив 0,3% усього обсягу Чорнобильського фонду за 1997 рік. Але це не є правовою проблемою. Це — проблема дисципліни і корупції в органах виконавчої влади, оскільки всі випадки використання коштів не за призначенням допустили державні чиновники. Вони покарані, на деяких заведені карні справи, правоохоронні органи, як і належить, повинні довести ці справи до завершення. І така робота триває постійно.

Це зробив Чорнобильський комітет минулого складу Верховної Ради. А що зробили автори «документа»? Що дає їм право стверджувати, що от тільки тепер почав наводитися порядок?

Та нічого ними не зроблено.

Статистика свідчить, що в січні — березні цього року, коли був окремий Чорнобильський комітет, у Чорнобильський фонд надійшло коштів на 104 —108% більше, ніж у відповідному періоді минулого року. З ліквідацією комітету фактичні надходження до фонду систематично скорочувалися, і у вересні 1998 р. чорнобильці одержали лише 54% порівняно з вереснем 1997 р. Чорнобильців обікрали наполовину! А де ж поділися гроші? Куди зникли десятки мільйонів, що спрямовувалися щомісячно на оздоровлення чорнобильських діточок, на їх харчування, на підтримку інвалідів і ліквідаторів, на газифікацію осель, на будівництво шкіл і лікарень, на безкоштовні ліки..? Де вони? Можливо, за рахунок цього товари подешевшали? Можливо, вчителям, лікарям і пенсіонерам борги повернули?.. Так ні, борги зросли. І ціни підвищилися так, що аж дух захоплює.

Вас просто обікрали, шановні чорнобильці. Обікрали нахабно і жадібно. Обікрали під прикриттям псевдонаукового слоовоблуддя навколо святої проблеми захисту чорнобильців.

І це, на жаль, буде не востаннє, якщо «відомі політичні діячі» візьмуться за справу «по-справжньому».

Гарнізон заробляє авторитет

***ЛЬВІВ** (що поробиш — інерція історії!) звик ставитися до армії як до окупаційного атрибута. Але на сьомому році незалежності щось відчутно переломилося. Серед львівських «людей року» — поетів, бізнесменів і красунь — з'явилися й військові. Уперше новою номінацію відзначено заступника начальника гарнізону генерал-лейтенанта Калашникова та військового коменданта Львова полковника Анохіна. Це може здатися несподіваним «галицьким лібералізмом», адже Іван Єгорович Анохін — родом з-під Курська! Правда, дивно, що комендант одного з найбільших в усій Україні гарнізонів — всього лиш полковник, але то вже запитання не до львів'ян.*

— Пане полковнику, звідки номінація, якщо армія не належить до львівської громади?

— Як то не належить?! Я вже дев'ять років комендант, і часом доводиться більше працювати якраз із цивільною владою! Або візьміть будь-яке свято — ми завжди разом. Цього року в День незалежності у нас вперше був військовий парад, ми вивели дванадцять «коробок», це було чудово, люди скучили за цим...

— Я в цьому пересвідчився під час Дня міста — Львів справді любить своїх солдатів. Але то лиш парадний бік справи...

— Це нині теж дорого коштує. Уявіть, що таке на День Збройних сил орендувати оперний театр! А нам це обходиться безкоштовно. І взагалі, коли чогось не вистачає, місто завжди допоможе.

— Маєте на увазі постачання?

— Я не тиловик-постачальник, але знаю, що тут теж усе гаразд. А місто нам, зокрема, відчутно допомагає з передплатою періодики, з елементарним побутовим обладнанням, якого в армії завжди бракує. В усякому разі, відмов не буває.

— А ви чим допомагаєте місту?

— Ви знаєте, що таке Великдень у Львові? Це свята справа! Так ось, цього року перед Великоднем увесь гарнізон вийшов і впорядкував величезний Стрийський парк. То була справді зворушлива акція. Львів це оцінив.

— А як щодо колишньої практики, коли солдати просто «підзаробляли» для армії?

— Наш міністр заборонив працювати солдатам у цивільних організаціях. Та й де тепер заробиш — хіба що на брудних роботах, але чому якийсь алкаш відмовляється там працювати, а наш солдат —мусить?! Ні, у нас до цього суворе ставлення.

— Служити в красивому місті — приємно?

— Аякже! Солдат часто позбавлений духовного комфорту, і красиве місто — це йому ніби компенсація. Сам знаю, бо довго служив «на задвірках». Звісно, красиве місто — спокуса для солдата, тому комендатура Львова пильно стежить за порядком у місті. А служити тут —приємно й почесно. Ми пишаємося цим містом: скільки тут всього робиться, реконструюється, і навіть самі люди наче міняються.

— Хіба солдатові не однаково, він же «за парканом»...

— Не зовсім, адже всі військові частини в місті чудово розташовано, отже — не однаково.

— Тут військові на вулицях розмовляють українською...

— Передусім, наш командуючий, генерал-полковник Шуляк, стежить за цим і може при нагоді вказати. А потім... сама атмосфера міста — тут неможливо розмовляти іншою мовою.

... І полковник, як істинний галичанин, сказав: «Бо то є Львів!»

Віталій ЖЕЖЕРА.

На знімку: полковник Іван Анохін, комендант Львова.

На справу реанімації садів та виноградників — руш!

На спільному засіданні народних депутатів і фахівців Комітету з питань садівництва, виноградарства та виноробної промисловості (Укрсадвинпром) ішлося про виживання галузі. За словами першого заступника голови Укрсадвинпрому Петра Білого, нині галузі бракує усього. В дефіциті навіть самі сади і виноградники. Від часів горбачовської безалкогольної перебудови, коли «на-гора» видавали 10—12% надходжень до держбюджету України, а виноградники займали 212 тисяч гектарів, площі під лозою скоротилися до 130 тисяч. Є небезпека, що наші виноградні плантації, закладені ще бозна-коли, «вимруть» узагалі. Тож аби виправити ситуацію, щороку треба висаджувати 5—6 тис. га. Вдається ж відновити лише тисячу. Навряд чи варто чекати коштів зі сторони: закладений сад або виноградник поверне вкладання інвесторові в кращому разі через років п'ять—десять. І рятування галузі власноруч аграрникам та переробникам не потягнути. Їм навіть важко «перекинути» вирощене з півдня до Києва або Харкова — транспортування коштує дорожче за саму продукцію. От і «вражають» урожайністю п'ятнадцятирічні виноградники. Поточного року на Херсонщині зібрали 4 тисячі тонн винних ягід, тоді як ще торік мали 140 тисяч.

До справи реанімації дерев та лози, вважає Петро Білий, варто було б залучити стару, перевірену часом, систему відрахувань: донедавна 8% від оптово-відпускної ціни кожної пляшки винної продукції надходили до спеціального фонду, звідки гроші йшли на відтворення списаних садів та виноградників. Та закладати новий плодово-ягідний сад, на цьому наголошували присутні, треба усім миром, всім гілкам влади. Тому варто створити власне професійне об'єднання садівників, виноградарів і виноробів, аби вони повсюдно відстоювали свої інтереси.

Галина КВІТКА.

Оголошення

Неопубліковані розділи інформації «Про випуск акцій другої емісії ВАТ «Чорномор», що пропонуються до відкритого продажу»

А. Характеристика емітента:

4. Предмет діяльності:

— посередницька та комерційна діяльність, у тому числі надання послуг по зберіганню сировини, паливно-мастильних матеріалів, з подальшою їх реалізацією;

— участь у діяльності та створення кооперативів, малих, спільних і других підприємств, товарних бірж, магазинів, товариств, ярмарок, фестивалів;

— участь в асоціаціях, концернах, консорціумах та інших видах організацій;

— збір та закупка склотари у населення;

— виробництво та реалізація продукції з відходів основного виробництва;

— видання газет та журналів;

— продаж за готівковий рахунок товарно-матеріальних цінностей робітникам товариства;

— проведення робіт та надання послуг організаціям та громадянам України та за її межами, в тому числі консультаційних, агентських та посередницьких, з реалізації, придбання і ефективного використання сировини, готової продукції, фінансових ресурсів, засобів виробництва, другого майна та цінностей;

5. Баланс на 01. 07.97.

	На початку року	На кінець звітного періоду
АКТИВ		
1. Основні засоби та інші позаоборотні активи	32692,5	32613,6
2. Запаси і затрати	2294,2	3245,1
3. Грошові кошти, розрахунки та інші активи	875,4	4663,3
Баланс	**35862,1**	**40522**
ПАСИВ		
1. Джерела власних та прирівняних до них коштів	32339,9	34720,2
2. Довгострокові пасиви	0	0
3. Розрахунки та інші короткострокові пасиви	3522,2	5801,8
Баланс	**35862,1**	**40522**

6. Звіт про фінансові результати та їх використання на 01.07.98.

Найменування показника	**Прибутки (збитки)**
Виручка (валовий дохід) від реалізації продукції (товарів, робіт, послуг)	1197,9
Податок на додану вартість	(199,7)
Акцизний збір	(129,3)
Затрати на виробництво реалізованої продукції (робіт, послуг)	(1366,1)
Результат від реалізації	(497,2)
Результат від іншої реалізації	25,9
у тому числі від реалізації основних фондів, нематеріаяьних активів і матеріальних цінностей	13,6
Доходи і витрати від позареалізаційних операцій	471,3
Всього прибутків і збитків	**0**

Б. Опис ділової активності емітента.

1. Інформаційні відомості про виробництво: За 1996 рік вироблено:
пива всього: 590,4 тис. дал. (декалітрів), з них:
пива пляшкового 145,8 тис. дал.
пива безтарного 444,6 тис. дал.
безалкогольних солодких напоїв: 43,4 тис. дал., з них:
пляшкові солодкі напої 32,8 тис. дал.
сиропи 4,1 тис. дал.
квас 6,5 тис. дал.
гірких настоїв: 14,6 тис. дал.
мінеральна вода 860 400 умовних пляшок
екологічно чиста вода (ЕЧВ): 57 тис. дал., з них:
пляшкова ЕЧВ 7,5 тис. дал.
безтарна ЕЧВ 49,5 тис. дал.
3. Інформаційні відомості про дослідження: наукові дослідження не проводяться

Д. Кількість акцій, що будуть випущені емітентом: 36,541,900 простих іменних акцій.

Кількість акцій, що знаходиться у власності керівників товариства: 822,153 простих іменних акцій.

У зв'язку з порушенням вимог ст. 23 Закону України «Про цінні папери та фондову біржу» протягом 15 днів з моменту публікації цієї інформації приймаються претензії від осіб, які підписалися на акції другої емісії ВАТ «Чорномор».

У номер

● *Миколаїв*

Обзавелися муніципальним таксі

Десять автомобілів марки «Волга» українського складання — такий поки що парк нового підприємства «Муніципальне таксі» в Миколаєві. Уклавши відповідну угоду про співробітництво, його створили міськвиконком й АТ «Трансавтосервіс». Потужності таксопарку поступово нарощуватимуться. «Муніципальне таксі» не витіснятиме приватний автотранспорт, що нині широко застосовується на міських маршрутах, а діятиме поряд з тими, хто в щорічних конкурсах здобуває право на пасажирські перевезення. Більше того, «Трансавтосервіс», дочірнім підприємством якого є новостворена фірма, надає близько 350 «приватникам» усілякі послуги на своїй потужній ремонтно-технічній базі.

● *Чернігів*

«Сіверські контракти-98»

У Чернігові відбувся триденний оптовий ярмарок «Сіверські контракти-98», найбільший за всі попередні — у ньому взяли участь майже 100 фірм, ВАТ, комерційних структур. Демонстрували нову продукцію місцеві виробники, спільні підприємства, партнери з Білорусі, Росії.

● *Суми*

«Макіяж» для старої станції

Оновленим приміщенням залізничного вокзалу зустрічає своє 130-річчя одна з найстаріших в Україні вузлова станція Конотоп Південно-Західної залізниці. Нині щодня через неї проходить більше двохсот пасажирських і вантажних поїздів, чимало з Росії, Білорусі, Молдови, Казахстану, країн Західної Європи. Поруч з довгожителем споруджено сучасний вокзал з усіма необхідними службами для приміських поїздів.

● *Харків*

Сміття наступає

Вже не перший рік розбурхує півторамільйонний Харків сміттєва тема. Санітарні лікарі постійно б'ють тривогу про зростаючу епідеміологічну загрозу. Однак батьки міста, схоже, не збираються навіть перехреститися до того часу, поки грім не гримне. Через старе сміттєзвалище один із районів обласного центру на межі екологічної катастрофи.

Призупинено і реконструкцію заводу з переробки побутових відходів. Немає грошей. Придбане раніше дороге обладнання іржавіє й стає непридатним для використання. Тоді як проектна потужність заводу дала б змогу переробляти близько 70 відсотків усіх побутових відходів.

Не вродили подільські яблука

Удвічі менше минулорічного становитиме цієї осені валовий збір яблук у господарствах обласного об'єднання «Вінницясадвинпром»

Садівництво

За словами генерального директора об'єднання Анатолія Марценюка, кивати на несприятливі погодні умови не доводиться. Несподіване червневе похолодання лиш частково зіпсувало білопінне вбрання яблунь, під які в об'єднанні відведено більш як 14 тисяч гектарів. «Ми знову сподівалися на високий урожай, — продовжує Анатолій Павлович. — Дерева розвивалися добре, аж поки не приступили до їх обробітку препаратами проти хвороб і шкідників...»

Як стверджують садівники, найбільше допікає так звана парша. Проти цієї хвороби застосовували вже перевірений препарат імпакт австрійського виробництва. Але з господарств стали надходити тривожні повідомлення: на оброблених ділянках, хоч як дивно, хвороба прогресувала. Більш того, з таких дерев стало осипатися листя.

Одна біда, як кажуть, не ходить. З'ясувалося, що й інший препарат — рубітан, теж іноземного виробництва, виявився неефективним.

— Це одразу насторожило нас, — ділиться думками головний агроном об'єднання Василь Мілінчук. —Звернулися за допомогою до спеціалістів Подільської дослідної станції садівництва, викликали комісію з столичного Інституту садівництва. Разом дійшли попередніх висновків: виною є неякісні препарати. Щоб підтвердити чи спростувати їх, зразки проб двох названих вище препаратів передали до Житомирської регіональної контрольно-токсикологічної лабораторії.

Припущення садівників підтвердилися. Наприклад, вміст діючої речовини в імпакті виявився заниженим удвічі. У рубітані теж замість 12 % діючих речовин було тільки 7,94—8,05 %.

Неспроста в об'єднанні низький урожай яблук (в середньому він становив близько 40 центнерів з гектара замість 70, отримуваних останніми роками) пов'язують безпосередньо з неефективним захистом дерев.

— Вважайте, — висловлює припущення головний агроном, — що ми втратили не лише нинішній урожай. Ситуація дасть про себе знати і в майбутньому. Бо ще в червні-липні облетіло листя. Деревина не визріла як слід і в зиму входить ослабленою...

— Зазначені препарати, — уточнює А. Марценюк, — ми отримували не деінде, а в нашій області, точніше, на Барському плодоконсервному комбінаті, який має тісні зв'язки з зарубіжними партнерами.

Всі ємкості, додає співрозмовник, зазвичай, мали пломби, інструкції...

В об'єднанні вже підрахували, в яку копієчку вилилися завдані садівникам збитки. Сума кругленька: близько 600 тисяч доларів(!). Дарувати її, звісно, нікому не збираються. Керівництво об'єднання сподівається повернути втрачені кошти через суд.

Віктор СКРИПНИК.
Вінницька область.

Ситуації

Як у Тутовичах голову знімали

Тим, що колгоспники обирають нових керівників колективних сільськогосподарських підприємств, нікого нині не здивуєш. Мовляв, це їх законне право. У селі Тутовичі, що в Сарненському районі на Рівненщині, селяни, невдоволені стилем і методами керівництва голови місцевого КСП «Горинь» Володимира Гоча, оточили приміщення контори і силою відібрали у нього печатку та ключі.

Вислухавши обидві сторони, чомусь не наважуєшся зайняти чиюсь позицію, бо кожен по-своєму правий. Селяни справді бідують, тож шукають винуватців. Але й керувати нині КСП нелегко: сільське господарство, попри оптимістичні запевнення деяких урядових чиновників, все-таки летить у прірву, що особливо добре видно на місцях.

Конфлікт спробували уладнати місцева влада, правоохоронні органи. Спливло чимало часу, перш ніж угамувалися емоції. Вибори нового голови правління відбулися без порушень статуту КСП. Очолив господарство Анатолій Леончик.

— Ми підтримуватимемо будь-кого з керівників КСП, —сказала перший заступник голови Сарненської райдержадміністрації Валентина Тушаковська, — аби лишень був добрим господарем і старався працювати. Від цього всі лише виграють. Але й міняти керівництво слід законними цивілізованими методами.

Олександра ЮРКОВА.
Рівненська область.

Бюджетний марафон з дефіцитом

(Початок на 1-й стор.).

Уряд, вочевидь, закладе у законопроекті розмір бюджетного дефіциту приблизно в 1,5% від ВВП, однак з цим не погодиться багато депутатів, передусім фракція КПУ. «Не Кабінет міністрів пропонує дефіцит бюджету, — зазначив Адам Іванович на брифінгу у ВР, — це виконання вимог МВФ та інших міжнародних організацій з його скорочення». Перший заступник голови парламенту вважає, що дефіцит необхідно визначити розміром 4-5%, хоча реальний показник становить мінімум 10%. Керівництво Верховної Ради зацікавлене в тому, щоб ми мали закон про держбюджет-99 до кінця нинішнього року, однак передбачає, що його прийняття відбуватиметься в «досить складній ситуації». Не виключено, що депутати — представники регіонів лобіюватимуть під час розподілу майбутнього вмісту державної казни кожен інтереси своєї області.

На думку Адама Мартинюка, необхідно прийняти збалансований держбюджет і суворо контролювати його виконання. Як представник Компартії він переконаний, що реальний бюджет можливий лише за зміни соціально-економічного курсу.

У парламенті досі немає парламентської більшості. Її, на думку Адама Мартинюка, і не буде сформовано до президентських виборів. Одне із свідчень цього —результати голосування за звіт уряду 13 жовтня. Скажімо, у фракції Руху 33 депутати утрималися від голосування. А це означає не підтримку Кабінету міністрів, а скоріше навпаки. Тому, за словами першого заступника Голови ВР, рано тішитися тим, ніби депутатські фракції, які не проголосували тоді за відставку уряду, можуть утворити більшість.

І все-таки різнофракційні депутати вже виявили свою згуртованість. Хоч і не в сесійному залі, а... на футбольному полі. Минулої неділі в Маріуполі збірна команда Верховної Ради України виграла з рахунком 4:1 у команди Державної Думи Росії. Кращим гравцем було визнано лідера НДП Анатолія Матвієнка. У нападі під №13 грав і перший заступник Голови ВР Адам Мартинюк.

Юліана ШЕВЧУК.

Три умови — ціна кредиту на валютному ринку

(Початок на 1-й стор.).

«Ми докладаємо всіх зусиль для того, щоб кредит надійшов до кінця року, точніше, перший транш обсягом 50 млн. екю, бо весь кредит поділений на два або три транші. Я сподіваюся на добрі результати переговорів», — сказав Д. Діксон.

«Надання кредиту ЄС пов'язується з запроваджуваною в Україні програмою EFF Міжнародного валютного фонду, що є узвичаєною практикою. Мета кредиту — підтримка платіжного балансу, тобто забезпечення збалансованості валютного ринку і потреб імпортерів», — сказав на прес-конференції міністр фінансів Ігор Мітюков.

«Кредит не обмежується якимись рамками, і НБУ як схоче, так і використовуватиме отримані кошти», — сказав Д. Діксон.

Він повідомив, що для надання кредиту ЄС висуває до України 3 попередні умови: ліквідація дискримінаційних режимів торгівлі (за словами представника ЄС, Україна порушує угоду з ЄС, підвищивши ввізні мита і встановивши обмеження на ввезення неновних автомобілів); реформування банківського сектора (у рамках цього проекту буде завершено моніторинг 7 найбільших українських комерційних банків); реформування електроенергетики.

Серед інших умов Д. Діксон назвав виділення Україні кредитів іншими кредиторами і позитивно оцінив наявність домовленості про кредитування України Японією.

Голос України

Засновник — Верховна Рада України.

252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції:
252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс—224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44; телефакс — 449-85-62.
E-mail: sekret@golos.relc.com

◊ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
◊ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
◊ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
◊ Рукописів не повертаємо.
◊ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 189420.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50
Зам. 0311202.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0